Käypi täällä vauhdikkaasti,
keskustelu kiivahasti,
sanat soljuu sinne tänne,
säkenöiden sähköisesti.

Mikä on ilmiön takana,
sisältönä viestinnässä,
kun ei kommentit tokene,
ymmärrykseksi ylene?
Onko aate väljähtänyt,
sanomaltaan sammahtanut,
vaiko miehet murtuneina,
väsyneiksikin näöltä,
naiset käyneet uupuneiksi,
sanomiltaan säysehiksi?

Kertoo kieli ilmiöstä,
sanan pienen voimastakin,
mikä hiljentää menoa,
pysäyttää tehtaitakin,
jättäin miehet työttömiksi,
naiset toimehen tulotta.

Sana pieni ilmeeltänsä,
lamaseksi lausuttuna,
ompi voimalta osuva,
tehokaskin käytettynä:
seisoo tehtaat teljettyinä,
lukittuna lukkosilla,
varastotkin vyötettyinä,
tosi täyteen ahdettuina,
väki oottaa ahdingossa,
aivan itkulle herennyt,
miten selvitä elosta,
velan suuren vaatehista,
mistä löytää lapsosille
iloksipa pikkuisille,
leipää päivälle evääksi,
särvintä omaan elohon.

Oisko meidän mietittävä,
vastuullisiksi heretä,
tuki antaa toisillemme,
lähimmäistäkin tukea,
jotta matka kuljettaisi,
siveästi selvittäisi,

ilman toisen uupumista,
putoomista pohjaan asti?

Tulee mieleen mennehestä,
elämästä entisestä,
pieni pätkä taivallusta,
aherrusta arjen tieltä,
minkä kerron ohjeheksi,
viitaksi pahan varalta.

Tulee tässä miettimättä,
ajatuksiin empimättä,
miten ennen rattahilla,
kärryillä menopeleillä,
oli laidat laitimmaisna,
perälautakin perässä,
pitäin kaiken kuormastossa,
mukana kulun menossa.

Kaikki kulki kaunihisti,
mukavasti matkatessa,
putoomatta poies maahan,
hukkaan siinä joutumatta.

Miten kulkee matkatessa,
arjen kiivahan menossa,
ystävä nykyajalla,
vieras vierellä vähäinen?

Onko matkalla mukana,
seurassa tutun elossa,
lapsi hentoinen lähellä,
aikuinen vähäosainen,
laitain tuttuisten sisällä,
perälautasen lähellä?

Mistä laitanen lavalle,
lautanen lavan perälle?

Laidat löytyy lausehesta,
perälautakin puheesta:
Hyvää tehden toisillensa,
kaiken kansan ihmisille,
tulee armo heikoillekin,
varjeluskin veljellesi.

Silloin kulkee kuormastossa,
mukana oman elosi,
vierellä veli vajainen,
sisko heikkokin ujona.

Ei käy kulku nöyrtymättä,
hätää toisen tuntematta,
eikä ilman rakkautta,
perälautasta elämän.

Tämän ohjeeksi otankin,
piirrän mieleni perälle,
padon laitan paikallensa,
esteeksi perälautasen,
sanan pienen kahleheksi,
laman taakse taivuttelen,
ettei lapsonen putoa,
aikuinenkaan jättäydy,
elon arki rattahilta,
kärryiltä pyhäpäivien.